

Марійка та Таємниця Зачарованого Лісу

Брати Деменки

Казка

У маленькому селі, затишно розташованому на самому краю густого лісу, жила дівчинка на ім'я Марійка. Вона дуже цікавилася усім навколо та відчайдушно прагнула пізнати таємниці світу, любила слухати розповіді свого дідуся, який знав безліч легенд про чарівний ліс, але завжди казав, що заходити туди небезпечно.

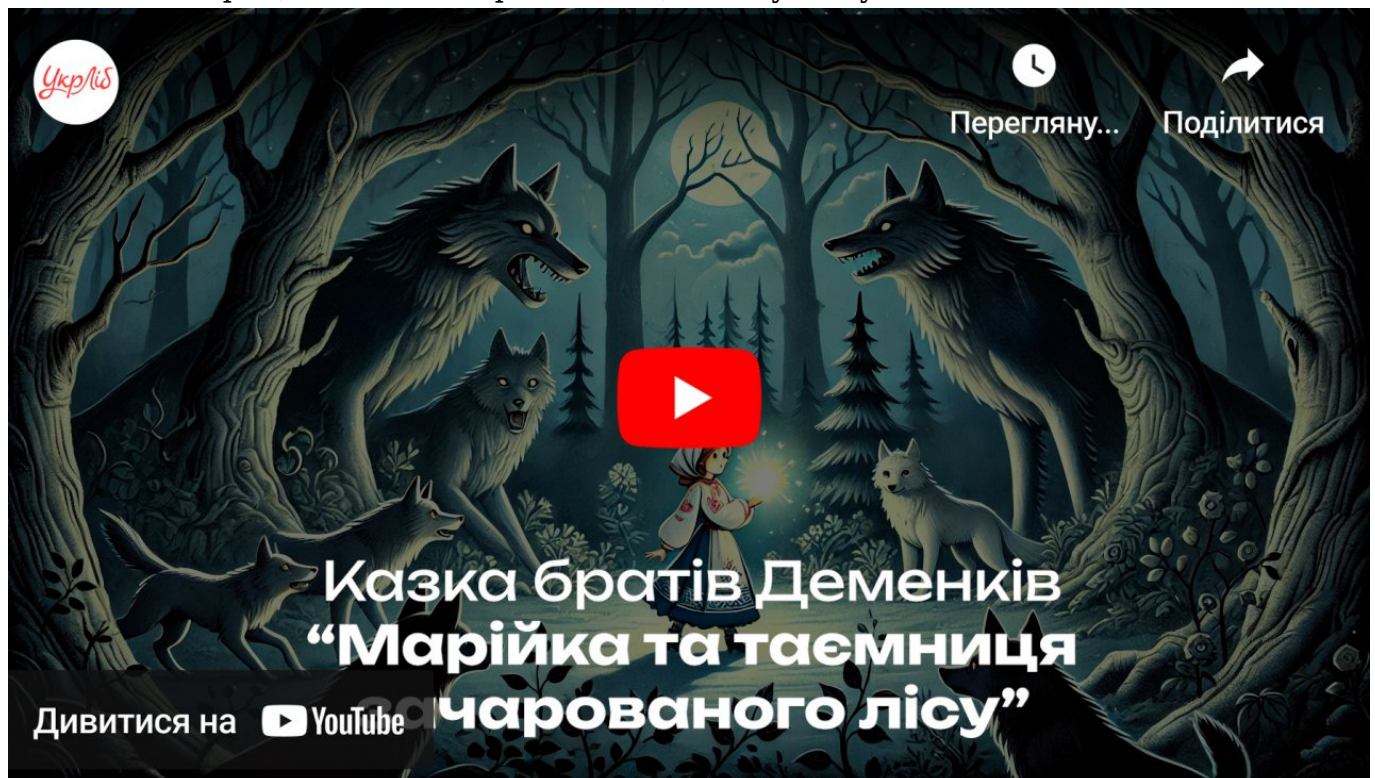
Одного дня дідусь тяжко захворів. Марійка чула, як бабуся говорила, що єдиними ліками для нього може стати відвар з рідкісного цвіту, що росте в глибинах зачарованого лісу. Дівчинка не могла дозволити, щоб її улюблений дідусь страждав, і вирішила йти за квіткою сама, попри страх і застереження дорослих.

Вона взяла невеличку торбинку з хлібом та водою, запалила ліхтар і зробила сміливий крок у незвідані темні хащі. У глибині лісу було холодно та моторошно, дерева здавалися високими тінями, а вітер шепотів щось незрозуміле. Але Марійка трималася прямо і йшла вперед, не дозволяючи страху охопити її серце.

Раптом перед нею з'явилися величезні нечіткі силуети — лісові тіні, що шепотіли їй, щоб вона повернула назад. Але дівчинка глянула прямо перед собою і впевнено сказала:

— Я не боюся вас! Я тут, щоб врятувати свого дідуся!

Тіні завмерли, а потім тихо розсіялися, зникнувши у пільмі.

Пройшовши трохи далі, Марійка почула грізне гарчання. Вовки вигулькували з-за

дерев, оточуючи її. Але дівчинка не побігла і не злякалася, а спокійно сказала:

— Я не завдам вам шкоди. Я прийшла лише за квіткою для мого дідуся.

Вовки, почувши впевненість у її голосі, перестали гарчати й розступилися, пропускаючи її далі.

Нарешті вона вийшла на чарівну галявину, посеред якої росла квітка неймовірної краси. Над нею ширяв лісовий дух, який охороняв її.

— Це цвіт життя, і він належить лісу, — промовив дух. — Чому ти прийшла по нього?

— Мій дідусь дуже хворий. Тільки ця квітка може його врятувати, — щиро відповіла Марійка.

Дух довго дивився на неї, а потім сказав:

— Я бачу, що у тебе добре серце. Але цього замало!

Марійка впала на коліна, її голос був сповнений відчаю:

— Будь ласка, мій дідусь помирає!

Але дух залишався незворушним. Його очі спалахнули чорним вогнем.

— Ти наважилася прийти сюди, але навіть не підозрювала, що це пастка! — грізно прогарчав він.

З цими словами дух кинувся на Марійку. Його довгі примарні руки тягнулися до неї, і дівчинка відчувала, як холод скоує її тіло. Вона не могла поворухнутися, страх паралізував її...

Раптом з темряви лісу пролунало грізне гарчання. Вовки, яких дівчинка зустріла раніше, з'явилися знову. Вони не змогли залишити Марійку саму перед обличчям небезпеки. Один із них кинувся на духа, його гострі ікла вп'ялися у темне єство. Той зойкнув від болю, але не зник. Він люто замахнувся на звіра, відкинувши його вбік. Інші вовки також вступили в бій: вони кружляли навколо, атакуючи його з різних боків. Дух метався, випускаючи зловісний шепіт, що мав залякати їх, але вовки не зупинилися.

Бій тривав. Дух був сильним, але згуртованість вовків взяла верх. Нарешті, коли найсильніший із них завдав вирішального удару, дух пронизливо завив і зник, розвіявшись у повітрі, немов чорна кіптява від згаслої свічки.

Марійка схопилася на ноги. Її радість швидко змінилася на тривогу — вовки лежали на землі і важко дихали. Їхні тіла вкрилися глибокими ранами.

Дівчинка схилилася до вовків, сльози текли по її щоках.

— Я не можу залишити вас! Ви врятували мене...

Старий вовк підняв голову і тихо заговорив:

— Дівчинко... ми жили у темряві, не знаючи доброти. Ти показала нам, що значить добре серце. Ми вдячні тобі. Але ти маєш врятувати свого дідуся. Ми ж, залишимося тут....

Марійка погладила старого вовка по голові і схлипнула:

— Дякую вам... Я ніколи вас не забуду.

Затамувавши біль у серці, вона обережно зірвала чарівну квітку і, не озираючись, поспішила назад.

Коли вона принесла квітку бабусі, та приготувала з неї цілющий відвар. Дідусь випив його, і вже за мить на його обличчі з'явився рум'янець, а в очах – знову засяяло життя.

Марійка радісно кинулася до нього, а він лагідно погладив її по голові.

— Ти стала справжньою героїнею, моя дівчинко, — сказав він.

Відтоді ліс більше не здавався Марійці таким страшним. Вона знала, що страх зникає перед рішучістю і добрим серцем. І, хоча вона більше не наважувалася йти туди сама, щоразу, коли вона проходила повз дерева, вони лопотіли листям, немов вітали свою відважну маленьку подругу.